

eul_wid: pfk-bd

Λουκιανὸς ὁ Σαμοσατεύς · Lucian of Samosata

Companion Dialogues

Ἑταιρικοὶ Διάλογοι

Period: Ῥωμαϊκὴ [Roman](#)

Dialect: Ἀττικίζουσα [Atticizing](#)

Domain: Ῥητορικὴ [Oratory](#)

Format: Λόγος Oration

D Meretr 1 ἙΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ ΓΛΥΚΕΡΑ Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἡράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτόν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. ^[5]

D Meretr 1 1 τί δὲ τοῦτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέισθαι. ΓΛΥΚΕΡΑ Γοργόνα αὐτόν ἢ παμπόνηρος, φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα. ΘΑΙΣ Καὶ νῦν σοὶ μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεισι, Γοργόναν δὲ ἐταίραν πεποίηται; ΓΛΥΚΕΡΑ Ναί, ὦ Θαΐ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἤψατο. ΘΑΙΣ Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ, ἀλλ' εἰωθὸς γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταιρῶν. οὐκουν χρή οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ· οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλοι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ὥράκει τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ ἀραιὰς ἔχουσιν καὶ ἐπὶ πολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένας· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ καὶ τράχηλος λεπτὸς καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες καὶ ῥίς μακρά. ^[5]

D Meretr 1 1 ἔν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ καὶ ὀρθὴ καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚΕΡΑ Οἶει γάρ, ὦ Θαΐ, τῷ κάλλει ἡρᾶσθαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἐστίν ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδὰς ἐπισταμένη καὶ τὴν σελήνην κατάγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. ΘΑΙΣ Καὶ σὺ ἄλλον, ὦ Γλυκέριον, τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα. ΜΥΡΤΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ ΜΥΡΤΙΟΝ Γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν; οἱ τοσοῦτοι δὲ ὄρκοι οὐς ὤμοσας καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδοον ἦδη; τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύτερον· οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος, σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. ^[10]

D Meretr 2 1 γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον· εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρός, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκέτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ αὐτὴν καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰδέ· μὴ σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς μηδὲ ὅτι διάστροφοὶ εἰσι καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς

νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦΙΛΟΣ Ἔτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικούς διεξιούσης; ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν—οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε—θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί· μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου· τάλαντον, οἶμαι, ὀφείλων γὰρ τῷ πατρί οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν, ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδικὰς ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό, οὐδ' ὄλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. ^[10]

D Meretr 2 ² εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ τίνας σεαυτῇ, ὦ Μύρτιον, κενὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἐξεῦρες; ΜΥΡΤΙΟΝ Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε; ΠΑΜΦΙΛΟΣ Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾶς; καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν. ^[1]

D Meretr 2 ³ ΜΥΡΤΙΟΝ Ἡ Δωρίς αὕτη ἐλύπησέ με· πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα καὶ εὔξαιτο τῇ Λοχεΐα ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ—μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω ταῦτα. ΔΩΡΙΣ Ἄλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα καὶ φησίν, Ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεφανωμένα καὶ αὐλητρίδας καὶ θόρυβον καὶ ὑμέναιον ἄδοντάς τινας. ΠΑΜΦΙΛΟΣ Τί οὖν; παρέκυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡΙΣ Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα ὡς ἔφη. ΠΑΜΦΙΛΟΣ Μανθάνω τὴν ἀπάτην· οὐ γὰρ πάντα ἡ Λεσβία, ὦ Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο καὶ σὺ τᾶληθῇ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ. ^[17]

D Meretr 2 ⁴ πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι, ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθη ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱὸς γαμεῖ ἤδη καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σὺνεις; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς ἐς ὕπνον κατηνέχθη· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεφανωμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων. ΜΥΡΤΙΟΝ Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἄν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. ΠΑΜΦΙΛΟΣ Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον. ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ ΜΗΤΗΡ Ἑμάνης, ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθὲς; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθεν δακρύων καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ· μεμεθύσθαι γάρ σε καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος καὶ μετὰ ταῦτα φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἐαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γιγνομένων. ^[5]

D Meretr 3 ³ ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες, καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδουσα καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον. ΦΙΛΙΝΝΑ Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγῆσατο· οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβριστῇ ὄντι, ὃς ἐμοῦ ἀφόμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἐταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδε με καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὥτος ἄκρου ἐφαψάμενος ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὁ δὲ ἐγάλα καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδίασε βλέπουσα πρὸς ἐμέ. ^[10]

D Meretr 3 ³ ὥς δὲ προσιόντα ἦσθοντο τὸν Λαμπρίαν καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον, ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα

ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπὶ πολὺ τὰ σφυρὰ ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα, καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα καὶ εἶπεν οὐδέν, Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς καὶ τὸ σφυρὸν ὡς καλὸν καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν οἷα ἐστί. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς ἐμέ· Εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γὰρ καὶ ὠρχησάμην. ἀλλὰ τί ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα καὶ τὴν Θαΐδα ἔαν τυραννεῖν τοῦ συμποσίου; ΜΗΤΗΡ Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ· οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. [28]

D Meretr 3 ΦΙΛΙΝΝΑ Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτίον καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρις δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤΗΡ Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθές ἦν καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκέτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛΙΝΝΑ Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν. ΜΗΤΗΡ Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες ἐκείνου δακρύνοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἅν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε; ΦΙΛΙΝΝΑ Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ; ΜΗΤΗΡ Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰὲ τῷ ἀνθρώπῳ γεγέννησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον. ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ ΜΕΛΙΤΤΑ Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισούμενη γυνὴ τυγχάνοι, οὕτως ὄναιο, παραλαβοῦσα ἥκέ μοι· θαίματ' αὖ γὰρ καὶ τὰ χρυσία ταῦτα προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον μισήσαντα Σιμίχην ὡς νῦν ἐμέ. [5]

D Meretr 4 ΒΑΚΧΙΣ Τί φῆς; οὐκέτι σύνεστε—ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμίχην, ὦ Μέλιττα, καταλιπὼν οἷχεται Χαρίνος—δὶ' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; πέπυσμαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα. ΜΕΛΙΤΤΑ Ἄπαντα ἐκεῖνα οἷχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμίχη. ΒΑΚΧΙΣ Δεινά, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. [17]

D Meretr 4 ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι. ΜΕΛΙΤΤΑ Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω· πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς—κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρός—οὔτε προσέβλεψεν ἐσελθὼν οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, φησί, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποῖαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος οὐδὲ δειπνήσας ἐκάθευδεν ἀποστραφεὶς. πόσα οἶε ἐπὶ τούτῳ μεμηχανῆσθαί με περιλαμβάνουσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὅπως οἶον ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' Εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν. ΒΑΚΧΙΣ Ὅμως ἦδεις τὸν Ἑρμότιμον; ΜΕΛΙΤΤΑ Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγουσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. [1]

D Meretr 4 3 πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει τοῦ ἀλεκτρυόνος ἄσαντος εὐθύς ἀνεγρόμενος, ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοῦνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἡ δ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μέλιττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλιτταν. ΒΑΚΧΙΣ Ὡς τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρίνον ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ

που ἴδοιμι αὐτόν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι καὶ παῖς ἔτι. ΜΕΛΙΤΤΑ Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν σύνεστι τῇ Σιμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὐροιμεν ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην· ἀποσώσει γὰρ ἂν φανεῖσα. ΒΑΚΧΙΣ Ἔστιν, ὦ φιλτάτῃ, ὅτι χρησίμη φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἢ μοί ποτε Φανίαν χαλεπαίνοντα κάκεινον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέτταρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν, ὃ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ. ^[5]

D Meretr 4 ⁴ ΜΕΛΙΤΤΑ Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧΙΣ Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολύν, ὦ Μέλιττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ καὶ θεῖον καὶ δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκεραῖσθαι δεῖ καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει αὐτοῦ μέντοι <τι> τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἶον ἱμάτια ἢ κρηπίδας ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν ἢ τι τῶν τοιούτων. ΜΕΛΙΤΤΑ Ἔχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ. ΒΑΚΧΙΣ Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῖα τῷ θεῷ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα καὶ τὸ ἐκείνου καὶ τὸ σόν. ^[15]

D Meretr 4 ⁴ εἴτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον ἐπιστρέφει ἐπωδὴν τινα λέγουσα ἐπιτρόχῳ τῇ γλώττῃ, βαρβαρικά καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας, ἅμα καὶ τῶν συνεφέβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκέ μοι, τὸ πλεόν ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτο με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσθηρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἵχνος, ἐπὰν ἀπολίποι, ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιόν. τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι καὶ ὑπεράνω εἰμί· καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛΙΤΤΑ Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Καὶνὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾶν σου ὥσπερ ἄνδρα καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. ^[1]

D Meretr 5 ¹ τί τοῦτο; ἡρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ΛΕΑΙΝΑ Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γάρ τί ἐστι. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε; ὀρᾶς; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα. ΛΕΑΙΝΑ Φιλῶ μὲν σε, εἰ καὶ τινα ἄλλην. ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Οὐ μανθάνω ὅ τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας ἀρρενωπούς, ὑπ' ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελοῦσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας ὥσπερ ἄνδρας. ^[5]

D Meretr 5 ⁵ ΛΕΑΙΝΑ Τοιοῦτόν τι. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διῆγησαι, ὅπως μὲν ἐπεῖρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ σὺ συνεπείσθης καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. ΛΕΑΙΝΑ Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ τε καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία. πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ καὶ ὁμότεχνος οὔσα τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφει κάμῃ κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα καὶ ἄωρὶ ἦν καὶ ἔδει καθευδεῖν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλόν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙΝΑ Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὸ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ τι τὸ πρᾶγμα εἶη. ^[5]

D Meretr 5 ³ χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὔσα τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὥφθη αὐτὴ καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δέ, ὦ Λέαινα, φησὶν, ἐώρακας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυνέ με, ἔφη,

Μέγιστος γὰρ ἐγὼ λέγομαι καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σύ, ὦ Μέγιστε, ἀνὴρ τις ὦν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ἅπερ οἱ ἄνδρες; Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παρὰ πολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρωθεν ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνῶσιν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησὶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας διηγουμένης τὰ ἐφέστια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ, ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα. [5]

D Meretr 5 4 μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν, ἡ γνώμη δὲ καὶ ἡ ἐπιθυμία καὶ τᾶλλα πάντα ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία; Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν· ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου. ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πολυτελῶν καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἴτ' ἐγὼ μὲν ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον, ἡ δὲ ἐποίει τε καὶ ἐφίλει καὶ ἡσθμινε καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι. ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα, ἡ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ. ΛΕΑΙΝΑ Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν οὐρανίαν οὐκ ἂν εἴποιμι. ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ ΚΡΩΒΥΛΗ Ὡ Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν, ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναικᾶ γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι. [5]

D Meretr 6 1 ΚΟΡΙΝΝΑ Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς οἷος ὁ Φιλαινίδος ἐστίν. ΚΡΩΒΥΛΗ Ἔσται τοιοῦτος. ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ ἃ σε χρὴ ποιεῖν καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν· ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφή τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά· ἐχάλκευε γὰρ καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας καὶ τὸν ἄκμονα καὶ σφῦραν δύο μνῶν, μῆνας ἀπὸ τούτων ἑπτὰ διетράφημεν· εἴτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα ἡ στήμονα κλώθουσα ἐποριζόμενη τὰ σιτία μόλις ἔβοσκον δὲ σέ, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα. ΚΟΡΙΝΝΑ Τὴν μνᾶν λέγεις; ΚΡΩΒΥΛΗ Οὐκ, ἀλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομένη θρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως καὶ πλουτήσεις καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς καὶ θεραπαίνας. [5]

D Meretr 6 2 ΚΟΡΙΝΝΑ Πῶς ἔφης, μήτερ, ἡ τί λέγεις; ΚΡΩΒΥΛΗ Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡΙΝΝΑ Καθάπερ ἡ Δαφνίδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒΥΛΗ Ναί. ΚΟΡΙΝΝΑ Ἀλλ' ἐκείνη ἐταῖρα ἐστίν. ΚΡΩΒΥΛΗ Οὐδὲν τοῦτο δεινόν· καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη καὶ πολλοὺς ἑραστάς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὀρᾷς ὅποσαι καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἐταῖραι καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνίδος γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην· ἀλλὰ νῦν ὀρᾷς οἷα πρόεισι, χρυσὸς καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς καὶ θεράπαινοι τέτταρες. ΚΟΡΙΝΝΑ Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; ΚΡΩΒΥΛΗ Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς καὶ εὐσταλῆς οὔσα καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχαρίζειν ῥαδίως καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς καὶ μήτε φενακίζουσα, εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. [5]

D Meretr 6 3 ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται—καταγέλαστον γὰρ καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας—οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ

προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδόν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. ΚΟΡΙΝΝΑ Κὰν εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχη; ΚΡΩΒΥΛΗ Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα. καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται οὔτε ἀποσκῶπτει ἕξ τινα τῶν παρόντων, ἕς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη, ἀσελγὲς οὐδὲν οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τοῦτο θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτῆς ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα· ἐπεὶ τά γε ἄλλα παρὰ πολὺ αὐτῆς—ἀλλ' οὐδέν, ὦ φίλη Ἀδράστεια, φημί, ζῶης μόνον. ΚΟΡΙΝΝΑ Εἰπέ μοι, ὦ μήτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον; ΚΡΩΒΥΛΗ Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες. ^[5]

D Meretr 6 ⁶ ΚΟΡΙΝΝΑ Καὶ τοιούτοις συγκαθεύδειν δεήσει; ΚΡΩΒΥΛΗ Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· οὗτοι μὲν τοι καὶ πλείονα διδῶσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, Οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα ὡς ὑπερπλουτεῖ καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ῥαδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μεράκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπισχνεῖτο γάρ. ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ ΜΗΤΗΡ Ἄν δ' ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστί, θῦσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. ^[5]

D Meretr 7 ⁷ νῦν ὁρᾷς παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλικία λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδέποτε σοὶ δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ καὶ ὑποσχέσεις καὶ μακραὶ ἐλπίδες καὶ πολὺ τό, ἐὰν ὁ πατήρ ..., καὶ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς ὅτι νόμῳ γαμετὴν ποιήσεται σε. ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν θεοῖν καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤΗΡ Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ καὶ διὰ τοῦτο πρῶην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν τὸν δακτύλιον δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ, ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἴωνικά, ἔλκοντα ἑκάτερον δύο δαρεικοὺς, ἃ σοὶ ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ· ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον συνεφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως ἔρμαιόν τι ἡμῖν καὶ μέγα ὄφελος ἐμπέπτωκεν οὗτος. ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Ἀλλὰ καλὸς καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾶν καὶ δακρύει καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστί τοῦ Ἀρεοπαγίτου καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἦν ὁ γέρων μόνον καταμύση. ^[5]

D Meretr 7 ⁸ ΜΗΤΗΡ Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λαβέ· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσω γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον οὐχ ὄρμον οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Τί οὖν, ὦ μήτερ; ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου καὶ καλλίους εἰσίν; ΜΗΤΗΡ Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι καὶ ἴσασιν ἐταιρίζειν, οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὄρκους ἔχουσι· σὺ δὲ ἢ πιστὴ καὶ φίλανδρος οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶην μὲν ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεὺς ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτός—οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος—σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου. ^[10]

D Meretr 7 ⁹ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, φασί, Χαιρέας καὶ χοιρίσκος Ἀχαρνεὺς. ΜΗΤΗΡ Ἔστω ἐκεῖνος

ἀγροΐκος καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ. τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπὸ σκηνῶν οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν καὶ ἀστικὸς καὶ ἡλικιώτης Χαιρέου; ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Ἀλλ' ἠπέλιψε Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι μέ ποτε μετ' αὐτοῦ. ^[18]

D Meretr 7 ἩΜΗΤΗΡ Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέραςτος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο καὶ σωφρονήσεις καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἔω τᾶλλα. τήμερον Ἀλῶά ἐστι. τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤΗΡ Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὔρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων μήτε αὐτὸς διδοὺς μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεῖ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσιν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτός, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἶει, τότε τῶν δακρύων ἢ τῶν φιλημάτων ἢ τῶν ὀρκῶν πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων; ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δέ οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο. ΜΗΤΗΡ Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι. ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε. ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ ΑΜΠΕΛΙΣ Ὅστις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ μήτε ὀργίζεται μήτε ἐρράπισέ ποτε ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν; ΧΡΥΣΙΣ Οὐκοῦν ταῦτα μόνον ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠΕΛΙΣ Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ· ἐπεὶ τᾶλλα, φιλήματα καὶ δάκρυα καὶ ὀρκοὶ καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ^[5]

D Meretr 8 ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε καὶ εὐχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν. ΧΡΥΣΙΣ Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ῥαπίζειν με; ΑΜΠΕΛΙΣ Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις, ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχεις; ΧΡΥΣΙΣ Ἀλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε· ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε τὸν πλούσιόν μου ἐρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ. ΑΜΠΕΛΙΣ Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ ὑπὸ πλουσίων οἶεσθαι σπουδάζεσθαι σε· οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μάλλον καὶ φιλοτιμῆσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί. ΧΡΥΣΙΣ Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται καὶ ῥαπίζει, δίδωσι δὲ οὐδέν. ΑΜΠΕΛΙΣ Ἀλλὰ δώσει—ζηλοτυπεῖ γάρ—καὶ μάλιστα ἦν λυπῆς αὐτόν. ΧΡΥΣΙΣ Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠΕΛΙΣ Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, οὕτως οἱ μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πείθονται ἀμελεῖσθαι, εἰ δὲ πιστεύσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πως ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ· εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρήσασα, σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτις, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὔσα τυγχάνεις. εἰ βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἐπαθὸν ποτε οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδεπώποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα οὔτε ὑποστένων οὔτε δακρύων οὔτε ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθευδ' μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα—Καλλίδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν δέκα δραχμὰς πεπομφώς—τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λαιδωρῆσάμενος· ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλίδης δὲ ἔνδον ἦν, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται ἐς τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπιστάς ποτε ἀνεφγμένην τηρήσας τὴν θύραν ἔκλαεν, ἔτυπεν, ἠπέλει φονεύσειν, περιερρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας. ^[10]

D Meretr 8 ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμῆναι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον. ὥστε, Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ· πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ. ΔΟΡΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΝΥΧΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΩΝ ΔΟΡΚΑΣ Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ στρατιᾶς

ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὥς φασιν· ἑώρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν ἐφειστρίδα περιπόρφυρον
ἐμπεπορημένον καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. ^[5]

D Meretr 9 ¹ καὶ οἱ φίλοι ὥς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι· ἐν τοσοῦτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα
κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην καί, Εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε καὶ εἴ τι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες
ἐπανεληλύθατε. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις
τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ καὶ Ἀθηνᾶ στρατίᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ τί
πράττοιτε καὶ ἔνθα εἴητε. εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὥς καὶ ἐδάκρυε καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο
Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παρὰ πολὺ. ΔΟΡΚΑΣ Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σὲ οὐκ
ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα ἐβουλόμην εἰπεῖν. ^[17]

D Meretr 9 ⁹ ἔπει πρὸς γε Παρμένοντα οὕτως ἠρξάμην· Ἥ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ
ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης καὶ πολλοὶ
τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν
ἀγγελίαν ἐκάστην. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Εὖ γε, ὦ Δορκάς, οὕτως ἐχρῆν. ΔΟΡΚΑΣ Εἶτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ
ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δέ, Πάνυ λαμπρῶς, φησίν, ἀνεστρέψαμεν. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Οὕτως κἀκεῖνος οὐδὲν
προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων ἢ ἐπόθει ἢ ἠῦχετο ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚΑΣ Καὶ
μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἐξήγγειλε πλοῦτον πολύν, χρυσόν, ἐσθῆτα,
ἀκολούθους, ἐλέφαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνω
ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ
δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρῶμων, ἐρυθρά τε ἦν
ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὥς τὸν Ἄλυν διέβησαν καὶ ὥς
ἀπέκτειναν Τιριδάταν τινὰ καὶ ὥς διέπρεψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· ἀπέδραμόν
σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὥς περὶ τῶν παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων —ἥξει γὰρ
πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους—ἀναπυθόμενος εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ'
ἡμῖν, τί οἶει ποιήσῃ αὐτόν; ΠΑΝΝΥΧΙΣ Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον·
οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα καὶ
πολλὰ ὑπισχνούμενον, οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανάκοντα χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι·
προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί ἐκεῖνος
οὐκ ἂν ποιήσῃεν; ΔΟΡΚΑΣ Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ^[8]

D Meretr 9 ¹ ΠΑΝΝΥΧΙΣ Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ἀπὸ τῆς ἀπορίας καὶ τρέμω. ΔΟΡΚΑΣ Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος
προσέρχεται. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Τί οὐ πίνομεν,
ὦ Παννυχί; ΠΑΝΝΥΧΙΣ Ἀνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. ^[1]

D Meretr 9 ⁴ οὐ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς. ΠΟΛΕΜΩΝ Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσιὼν ὑμῖν; σιωπᾶς;
εὖ γε οἶχον, ὦ Παννυχί. ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτῃν ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην
γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καίτοι χάριν ἔχων· οὐκέτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε; ΠΟΛΕΜΩΝ Ὅτι Πολέμων ὁ Στεირεὺς Πανδιονίδος
φυλῆς, ἀκούεις· χιλιάρχης τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστής
Παννυχίδος, ὅτε ὥμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Ἀλλὰ τὰ νῦν σοι, ὦ
ξεναγέ, Παννυχίς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ Παννυχί, τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἕα.
ΠΟΛΕΜΩΝ Ἐλευθέρα μὲν ἐστὶ καὶ ἀκολουθήσει, ἣν ἐθέλῃ. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Τί ποιῶ, Δορκάς;
ΔΟΡΚΑΣ Εἰσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐχ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμῳ, καὶ μᾶλλον
ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν. ΠΑΝΝΥΧΙΣ Εἰ θέλεις, εἰσῴωμεν. ΠΟΛΕΜΩΝ Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν ὅτι
τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσοῦτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος πάρειμι. ^[24]

D Meretr 9 5

τοὺς Θραῦκας, ὧ Παρμένων· ὠπλισμένοι ἡκέτωσαν ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις καὶ μορμολύττη· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις τάχα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι. ΠΟΛΕΜΩΝ Καὶ μὴν εἶση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ στίλβοντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ καὶ Τίβειος οὗτος—μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι—βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχεσθε ἔχοιτε εἰδέναι. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Οὐκέτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὧ Δροσί, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἐώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ^[1]

D Meretr 10³ ΔΡΟΣΙΣ Οὐκέτι, ὧ Χελιδόνιον· ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Τίς οὗτος; μὴ τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος ἐστίν. ΔΡΟΣΙΣ Οὐκ, ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασύν, τὸν βαθυπώγωνα, ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣΙΣ Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν; ΔΡΟΣΙΣ Οὐκ οἶδα, ὧ Χελιδόνιον. ^[2]

D Meretr 10³ ἀλλ' ὁ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος ἀφ' οὗ γυναικὶ ὀμιλεῖν ἤρξατο—πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι—τριῶν τούτων ἐξῆς ἡμερῶν οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην—οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τι ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ—ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα ἢ ἐν Ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνετου νεῦσαι πόρρω, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὀρᾶν καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν Ἀκαδημίαν· ἢ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὃ τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτόν, ἔλεγον, ἢ τινος ἄλλης ἡράσθη μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἡ ἀθλία ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δειλὴν ὀψίαν ἦκέ μοι Δρόμων τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὧ Χελιδόνιον· οἶσθα γὰρ δὴ πού γραμματα. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Φέρ' ἴδωμεν· τὰ γραμματα οὐ πάνυ σαφεῖ, ἀλλὰ ἐπισεσυρμένα δηλοῦντα ἔπειξίν τινα τοῦ γεγραφότος. ^[23]

D Meretr 10³ λέγει δὲ “πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὧ Δροσί, τοὺς θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας.” ΔΡΟΣΙΣ Αἰαῖ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ “Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου· ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ, κάκεῖνος—ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα—πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι Ἀρχιτέλους καὶ Ἑρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.” ΔΡΟΣΙΣ Μὴ ὥρας ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ “Ὡστε ἀνάγκη πεῖθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ σωφρονοῖμι καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει καὶ μέμνησο Κλεινίου.” ΔΡΟΣΙΣ Τί σοι δοκεῖ ἢ ἐπιστολή, ὧ Χελιδόνιον; ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ “μέμνησο Κλεινίου” ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα. ^[1]

D Meretr 10³ ΔΡΟΣΙΣ Κάμοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων συνεῖναι τοῖς ὠραιωτάτοις τῶν νέων καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνούμενον ὥς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς

τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητάς, καὶ ὅλος περὶ τὸ μεिरάκιόν ἐστιν. ἡπεῖλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Ἐχρῆν, ὦ Δροσί, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣΙΣ Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι· κέκνισται γὰρ κἀκεῖνος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμειῳ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣΙΣ Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Τῆς νυκτός, Δροσί, ἄνθρακά ποθεν λαβοῦσα. ΔΡΟΣΙΣ Εὖ γε, συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου. ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΑ Ἐταίραν δέ τις παραλαβὼν πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δοὺς καθεύδει ἀποστραφεὶς δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας· ἔκλαες γὰρ καὶ παρὰ τὸ δειπνον, ἐώρων γάρ· καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ἀναλύζων ὥσπερ βρέφος. ^[5]

D Meretr 11¹ ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἔνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτός ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ. ΧΑΡΜΙΔΗΣ Ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δηλόν· οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις καὶ ἀπωθοῦ περιπλέκεσθαι θέλουσαν καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ· τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜΙΔΗΣ Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν κἀκείνη σέ· οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρα ἐστίν. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Εἶπε τοῦνομα, ὦ Χαρμίδη. ^[20]

D Meretr 11² ΧΑΡΜΙΔΗΣ Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἣς ἐρᾷ Δαμύλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγοῦντος υἱός, ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν; ΧΑΡΜΙΔΗΣ Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες; ΧΑΡΜΙΔΗΣ Καὶ μάλα. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι ἢ νεοτελής τις εἶ; ΧΑΡΜΙΔΗΣ Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρώτως εἶδον αὐτήν. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά [ἄ] εἶδες Φιληματίου, καὶ ὡς χρῆν γυναιῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγонуῖαν ἤδη; ΧΑΡΜΙΔΗΣ Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσιν ἐς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα. ^[5]

D Meretr 11³ παρὰ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά. καίτοι τί τοῦτο; βίασαί ποτε καὶ γυμνὴν αὐτὴν ἰδεῖν. ΧΑΡΜΙΔΗΣ Οὐδεπώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Εἰκότως· ἡπίστατο γὰρ μυσσασθῆσόμενόν σε τὰς λεύκας. ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες τοιαύτη μὴ συνών; ἢ που τάχα καὶ ἐλύπει σε καὶ ὑπερέωρα; ΧΑΡΜΙΔΗΣ Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς ἐθέλων αὐτὴν σὲ παρείληφα. ΤΡΥΦΑΙΝΑ Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι προεῖπέ τις ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην, λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἅπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἦσεν ἀλεκτρυών. ΧΑΡΜΙΔΗΣ Μὴ σύ γε οὕτως ταχέως, ὦ Τρύφαινα· εἰ γὰρ ἀληθὴ ἐστίν ἃ φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν πηνήκην καὶ ὅτι βάπτεται καὶ τὸ τῶν ἄλλων ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι ἐδυνάμην αὐτῇ. ^[23]

D Meretr 11⁴ ΤΡΥΦΑΙΝΑ Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐτῆς περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἂν ὁ πάππος διηγῆσεται σοι, εἴ γε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜΙΔΗΣ Οὐκοῦν ἐπεὶ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους καὶ φιλῶμεν καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ

πολλὰ χαιρέτω. ΙΟΕΣΣΑ ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ ΙΟΕΣΣΑ Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα, μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παραπεμψαμένη, Θεοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον οὔτε τινὰ προσβλέπουσα ἕτερον οὔτε προσιεμένη ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνότης ἀληθῆ εἶναι ἃ ὠμνυες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα ὥσπερ ἡ Πηνελόπη ἐσωφρόνουν, ἐπιβωμένης τῆς μητρὸς καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλούσης. ^[15]

D Meretr 12² σὺ δὲ ἐπέειπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποίης ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοί κατακείμενος ἐπὶ νηὶς Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω καὶ συνήμι ὑβρίζομένη. πρῶην δὲ ὁπότε συνεπίνετε Θράσων καὶ σὺ καὶ Δίφιλος, παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον καὶ Πυραλλίς ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας· σεαυτὸν γὰρ ὑβρίζεις τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνένευες, καὶ πιών ἂν ἐκείνῃ μὲν ἀπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσειε, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι· τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακών, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον—ἐλάλει γὰρ Θράσωνι—προκύψας πως εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἐγὼ ἠδίκησα ἢ λελύπηκα; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σέ ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς γύναιον ἄθλιον λυπῶν μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ· σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ, κειμένην με ἥτοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν, ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖην βλεπομένη. ^[10]

D Meretr 12² πόμπευσες τότε ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίεις τοὺς ὀδόντας; εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχη καταλιπὼν με; ὀρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου; ΠΥΘΙΑΣ ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε χρὴ τάληθες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν· ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. παῦ', ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα· ὄψει γὰρ ἀνακαιόμενον αὐτὸν πάνυ καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς. ΙΟΕΣΣΑ Ἀλλὰ μὴδ' εἵπῃς, ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ φθάσας. ΠΥΘΙΑΣ Ἀλλ' ἐπανερχεται αὐθις. ΙΟΕΣΣΑ Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς; ἡκρόαταί σου ἴσως “ἀπόκλεισον” λεγούσης. ΛΥΣΙΑΣ Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἦν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγινώσκῃς ἐμοῦ καὶ λέγῃς, Ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν. ^[29]

D Meretr 12³ ΠΥΘΙΑΣ Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣΙΑΣ Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν ταύτην τὴν νῦν δακρύουσαν αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ ἐμοῦ ἀποστάσῃ; ΠΥΘΙΑΣ Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταίρα ἐστί. πῶς δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας; ΛΥΣΙΑΣ Ἐκτεν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτεν γε, δευτέρᾳ ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα παρὰ τὸν θριγκὸν τῆς αὐλῆς, ἥ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τὸν νῶτον· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλειον

εὔρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοι' ἐπεποιήκειν αὐτό, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρεισῆλθον ἀποφρητί. ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ. IOESSA Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ. [25]

D Meretr 12 ⁴ ΛΥΣΙΑΣ Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἔν, τὸ μὲν πρῶτον ὥμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν· τὸ δ' οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς, ἀλλ' ἐφαψάμενος εὔρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα. τοῦτο ἰδὼν εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εἴ ἴστε. τί γελαῖτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι; IOESSA Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε. ΠΥΘΙΑΣ Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν. IOESSA Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν· ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣΙΑΣ Πυθιάς ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσαύτην κόμην; IOESSA Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. [2]

D Meretr 12 ⁵ νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο. δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πεῖσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς ὄν ἐζηλοτύπεις. ΛΥΣΙΑΣ Οὐκ ἔχρην οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα ἐφαψάμενον αὐτόν; IOESSA Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι· βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτή; ὀργίζομαι δικαίως ἐν τῷ μέρει. ΛΥΣΙΑΣ Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν· ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς. IOESSA Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναιότατε νεανίσκων Πυθιάς. ΠΥΘΙΑΣ Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός, ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα, ὄρα, ὦ Λυσία, μή τι νι εἴπης τὸ περὶ τῆς κόμης. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΚΑΙ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπέ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται καίτοι ἄλκιμοι ὄντες ἔτρεσάν <μ'> εὐθὺς ὡς εἶδον καὶ οὐθεὶς ἔτι ὑπέστη. [5]

D Meretr 13 ³ τότε τοίνυν ἐγὼ τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτόν καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν—ἦσαν γάρ τινες οἱ ἔμμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς—ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. ὑμεῖς δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων. ΧΗΝΙΔΑΣ Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως· ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον προὔκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. [5]

D Meretr 13 ² οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς καίτοι οὐκ ἀγεννῆς ἄνθρωπος ὢν· Ἀρίσταιχος γὰρ ἡμῶν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι. τολμήσας δ' ὅμως καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρώντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν δὲ καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, κραδαίνοντα τὴν λόγχην— ΧΗΝΙΔΑΣ Κἀγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας παρῆλθον ἐς τὸ μέσον οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός, ὥστε βοή εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισαν γάρ με κάκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα καὶ τῶν φαλάρων καὶ τοῦ λόφου. [5]

D Meretr 13 3

εἰπέ, ὦ Χηνίδα, τίني με τότε πάντες εἵκαζον; ΧΗΝΙΔΑΣ Τίνι δὲ ἄλλω ἢ Ἀχιλλεῖ νῆ Δία τῷ
Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς δὲ ἐπήνθει καὶ ἡ πέλτη
ἐμάρμαιρεν. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με ὀλίγον ὅσον
ἐπιψαῦσαι τῷ δόρατι μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ, ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ παῖω
διαμπᾶς ἐς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως καὶ τὰ ὅπλα ἔχων
ἐπανήλθον ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῇ σαρίσῃ πεπηγυῖαν κομίζων λελουμένος τῷ φόνῳ.
ΥΜΝΙΣ Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ
προσβλέψει τις οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι ἢ συγκοιμηθεῖ. ^[18]

D Meretr 13^{7,4} ἔγωγ' οὖν ἅπειμι. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. ΥΜΝΙΣ Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι
ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Μὴ δέδισθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα ἐπράκται,
νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. ΥΜΝΙΣ Ἀλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἶμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἦν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσῃ. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβάλω καὶ
φιλήσω; μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο· οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Καὶ μὴν εἴ
με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης ἄν. ΥΜΝΙΣ Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ καὶ
φρίττω καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου
λοχαγοῦ ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου. τί οἶει, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἶμα εἰ ἐθεασάμην καὶ
κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν δὴ μοι δοκῶ οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον.
ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαί σε
ἀκούουσιν. ΥΜΝΙΣ Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις·
ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σύ, ὦ Γραμμί· σὺ δὲ ἔρρωσο,
χιλιάρχων ἄριστε καὶ φονεὺ ὀπόσων ἂν ἐθέλης. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον—
ἀπελήλυθε. ^[29]

D Meretr 13^{7,5} ΧΗΝΙΔΑΣ Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελὴ παιδίσκην κατεφόβησας ἐπισείων λόφους καὶ ἀπιθάνους
ἀριστείας διεξιῶν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν
ἐκεῖνα διηγουμένου καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν
ἔφης. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Ὡμην ἐρασιμώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ
Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν. ΧΗΝΙΔΑΣ Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι ὁρῶντα τὴν
αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γάρ, ἀπέτεμες τοῦ
κακοδαίμονος Παφλαγόνοιο τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῇ σαρίσῃ, ὥστε σου
καταρρεῖν τὸ αἶμα; ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Τοῦτο μιὰρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς
συνεπέπλαστο. ^[16]

D Meretr 13^{7,6} ἅπιθι δ' οὖν καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν. ΧΗΝΙΔΑΣ Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα
γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος; ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Αἰσχρόν, ὦ Χηνίδα. ΧΗΝΙΔΑΣ Καὶ μὴν οὐκ
ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον ἢ μισεῖσθαι ἀριστεὺς εἶναι δοκῶν ἢ καθεύδειν μετὰ
Ὑμνίδος ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν. ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ Χαλεπὰ μὲν ἄμφω αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα.
ἅπιθι οὖν καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ. ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ ΔΩΡΙΩΝ Νῦν
με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη, νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ, ὅτε δέ σοι τοσαῦτα ἐκόμιζον,
ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ^[1]

D Meretr 14^{2,1} ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἦδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὗρηκας ἐραστήν, ἀποκλείομαι
μὲν ἐγὼ καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἔστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ
καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν φῆς ἀπ' αὐτοῦ. ΜΥΡΤΑΛΗ Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, μάλιστα
ὅποταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
ὅποσα μοι ἐκόμισας. ΔΩΡΙΩΝ Εὖ γε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ^[12]

D Meretr 14 2

ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς. ΜΥΡΤΑΛΗ Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡΙΩΝ Καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΥΡΤΑΛΗ Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτῶνιον τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρεῶς ἐκλαθομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. ΔΩΡΙΩΝ Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοί, τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου καὶ σαπέρδας πέντε καὶ πέρκας τέτταρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ξηρούς καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὧ ἀχάριστε· καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤΑΛΗ Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὧ Δωρίων, πάντα ταῦτα. ΔΩΡΙΩΝ ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην μισθοῦ ἐπιπλέων. ^[21]

D Meretr 14 ² νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς, πρῶην δὲ ὁπότε τὰ Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸ τοῖν ποδοῖν τῆς Ἀφροδίτης σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν; καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέτταρας ὀβολούς. ταῦτα πάντα συντεθέντα οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤΑΛΗ Τὰ κρόμμυα καὶ οἱ σαπέρδαι, ὧ Δωρίων; ΔΩΡΙΩΝ Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν· οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον. τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε. ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅτινά σοι παρὰ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤΑΛΗ Τουτὶ πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον. ΔΩΡΙΩΝ Ἐκεῖνος; ἦδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσαν. ΜΥΡΤΑΛΗ Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ καὶ δάπιδα, καὶ πρῶην δύο μνᾶς, καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά καὶ τυρόν Γυθιακὸν καὶ φληνάφους. ΔΩΡΙΩΝ Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἶψ' ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως, ἀναφαλαντίας καὶ τὴν χρόαν οἶος κάραβος. ^[23]

D Meretr 14 οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὧ Διοσκόρω, πολλάι, καὶ μάλιστα ὁπότεν ἄδη καὶ ἄβρὸς εἶναι θέλη, ὄνος αὐτολυρίζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ ἀξία γε οὔσα καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὁμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα ἢ Κυμβάλιον τινα τῶν κατ' ἐμὲ ἢ τὴν γείτονα ὑμῶν τὴν αὐλητρίδα ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ καὶ ὄρμους καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤΑΛΗ ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣτις ἐραστήν σε, ὧ Δωρίων, ἔξει· κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου καὶ τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης. ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ ΚΟΧΛΙΣ Τί δακρύεις, ὧ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις; ΠΑΡΘΕΝΙΣ Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας ὁ Κροκάλης ἐρῶν ἐρράπισέ με αὐλοῦσαν εὐρῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαισας τὸν μὲν γὰρ ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης—Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται— καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ· ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὧ Κοχλί· αἷμά τε γὰρ ἐρρῦν πολὺ ἀπὸ τῶν ρινῶν καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ καὶ πελιδνόν ἐστιν. ^[15]

D Meretr 15 ΚΟΧΛΙΣ Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος ἢ μέθη τις ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘΕΝΙΣ Ζηλοτυπία τις, ὧ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἢ Κροκάλῃ δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἦκοντα προσαράξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο, τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὖπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμένη ἔπινε μετ' αὐτοῦ καμὲ παρέλαβεν αὐλήσουσαν αὐτοῖς. ^[10]

D Meretr 15 ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὡς ὀρχησόμενος, ἢ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο καὶ βοή καὶ ἡ αὐλῆος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεσον ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι

μάλα καρτεροὶ καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς. εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα· ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησί, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας, καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὁψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛΙΣ Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐραστῶν, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δοῦναι δέῃ, Περίμεινον, φασί, τὴν σύνταξιν, ὁπότεν ἀπολάβω τὴν μισθοφοράν, καὶ ποιήσω πάντα. ^[5]

D Meretr 15^{2,3} ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν. ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο ἢ ναύτης ἢ γεωργὸς ἰσότιμος κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ καὶ κομίζων πολλά, οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι καὶ τὰς μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ᾧ Παρθενί. ^[10]